

Tandori Dezső

Post scriptum

Berdának

Ha – és itt nincs min vitázni – úgy érzem, ez az áldott rohadt szar eltelt, az élet, akkor mit izgat, hogy ennyi vagy annyi van hátra! De ha eltelt, és ha így érzek, joggal bosszant, hogy még mi lehet hátra. Pont azért, mert eltelt, és egy szar – pár áldott dologgal –, mit van még hátra. De hát ilyen volt (végig, csak ezt nem láttam), látom, és nem vagyok boldog, hogy látok. De alább nem adnám. Mert ismerjük: mi van „alább”. Gyerünk.

2000. I. 7.

Lelki egészség továbbra is Berdának

„Lelki egészségünk”...! Nem az, hogy lelki egészségem megkopott volna, nem, elment bizonyos értelemben. Annyit őrizgetődött! És őrzött engem. Most eltemetem, mint hű kutyát. „Prelubinki Tutyerdő”, „Pisátel Neje Pisátelnica”, nyugodj, lelki egészség, szánhúzó. Az lenne egészségtelen, ha tovább szolgálnál, tovább lennél egyenrangú velem, az a te mélységes megaláztatásod lenne. Forogj együtt a költőkkel, kiket gyalázatosan túléltem évek számára, de mi számra? Hallgass, szám. Lelki egészségtelenség lenne a bármibe illeszkedő lelki egészség, kedves Prelubinki! Ha nézel most magasodból, a hó alól, lásd: eltelt az élet, megvan az élet, áldott, ahogy van, a franc ott enné. A franc ott enné, áldott az élet, Prelubinki galambocskám! Gyarlód mondja ezt, te csak tisztán nyugodj. Járok egyet ficamommal, és ez még mindig több lelki, és a köd pólyája január. Nem az ország kicsi, nem az ország volt kicsi soha, nagy dolgok akaszthatók le egy hárommilliós országban is, érdemes mindenütt, akinek, már akiknek. Nem az ország kicsi, szelleme volt töppedt a vagy-vagyokkal, évtizedek óta, hosszú évtizedekre néz ez vissza, Tutyerdőm, jó lelki egészség kutyám, ki lelked kilehelted. Túl vagyunk, hallom közéről még, s igaz, bár másík ember mondja, pisátyelnek neje pisátyelné. Igen, kutyám, jó, hogy lelki egészségemként már a hó alatt szabadkozol. Daloljunk ficamodott lábunkkal egy jót a lánchídi ködben, vívjuk meg e csatát. A vagy-vagy itt nem dániai! Kirekesztő itt a vagy-vagy, ezt tudnod kell, sírodhoz kijövök e virággal, lelki egészség, és az erkölcs ez: sokkal bonyolultabb, mint hogy szar az egész!

Verses/telen levél, telen (1999/2000)

Drága Lajoskám, Füz' Laci, véletek voltam legőszint'bb – tán kábé –, leszám'tva pár kiadót, kis vagy szakcikkeket váró s kapó hasáb helyett, burg., vár!, hol tényleg várják agg társ'tok dolgát komolyan, de e világi ülep, pardon, üzlet, félreütés, oly únott és mész volt nekem itten, inkább úgy osztám meg a szükség szérűség s az becs, az becsület dolgát, hogy volt egy hely, Ti azok, hová mukkot se nem írtam, semmi, e-végtig, hogy kifejezni most sem remélhetem, mit mondjak, legtöbbször az van velem csak: nem teszek eleget a leszálláshoz közeledünk felszólításnak, nem csatolózom, mert repül'gépre sem szállok, nem várok csamokok himyén (hímy: hideg emy), vonaton is kalauz sok, bárki sok, mit ül be fülkémbe, és a magányos út Bécsig nem viheto egekig, csak kapok harsogó, bőfögő útitársat, vagy dögunalmat. És eleve lakásomból is nehezen ásom ki magam, és e

versezet is olyan, mint mikor mintha már megírtam volna
valamikor, s csak olvasnám. SENKISEK NEM A-
KAROK MÁR MONDANI SEMMIT, megvan rá az okom, vagy meg lehet,
becses akarások kikötőjéből hajómat bevonszoltatom az nád
közé. Ott ringtam némán, bóján, nem rozsdállva, mert
minden erőmet
sima jéggé-fagyasztására fordítottam a nádbeli víznek,
fene tudja, mire, most sem olvadt fel a cucc, de
mert több dolgok vagynak földön s egen, levélnyit
engedtem, ha már mindenfél' kötelesség (mondom, a leszámítandók mellett, nekik szívesen) megvolt, Titeket öllelek.